

Sygn. akt I C 195/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Jakub Błęsiński
Protokolant:	Sekretarka Paula Milewska

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2020 r. w Piszcu

sprawy z powództwa Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Szpitala (...) w P.

przeciwko A. K. (1)

o zapłatę

o r z e k a :

I. Oddała powództwo.

II. Zasądza od powoda Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Szpitala (...) w P. na rzecz pozwanego A. K. (1) kwotę 3617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 195/20

UZASADNIENIE

Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej Szpital (...) w P. wytoczył powództwo przeciwko A. K. (1) o zapłatę kwoty 10 100 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 4 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty tytułem roszczenia częściowego odszkodowania za szkodę powstałą w wyniku porzucenia stanowiska koordynatora Oddziału Położniczo-Ginekologicznego w szpitalu.

W uzasadnieniu wskazał, że 1 kwietnia 2019 roku Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej Szpital (...) w P. reprezentowany przez dyrektora M. S. zawarł z pozwanym A. K. (1) umowę o udzielenie zamówienia na świadczenie zdrowotne.

Zgodnie ze wskazaną umową pozwany zobowiązał się do udzielania świadczeń zdrowotnych lekarza oraz koordynowania pracą Oddziału Położniczego-Ginekologicznego. Pozwany zobowiązał się do udzielania świadczeń zgodnie z zapotrzebowaniem powoda wynikających z podpisanej z Narodowym Funduszem Zdrowia umowy. Praca ta miała być świadczona w okresie od 1 kwietnia 2019 roku do 31 marca 2024 roku. W § 20 umowy wskazano, że do rozwiązania umowy dochodzi w wyniku upływu czasu na jaki została zawarta, z dniem zakończenia powoda świadczeń zdrowotnych będących przedmiotem tej umowy, z zachowaniem trzydziestodniowego terminu wypowiedzenia lub bez wypowiedzenia wskutek pisemnego oświadczenia powoda bądź zgodnego porozumienia stron.

Powód wskazał, że pozwany po dniu 31 października 2019 roku zaprzestał świadczenia usług medycznych, o czym powód dowiedział się pismem z dnia 24 października 2019 roku – niespełna na tydzień przed zaprzestaniem

wykonywania świadczeń medycznych w Oddziale Ginekologiczno-Położniczym. Pismem doręczonym pozwanemu 31 października 2019 rok powiadomiono go, iż jego oświadczenie woli jest bezskuteczne.

Powód podkreślił, że oświadczenie złożone przez pozwanego w dniu 24 października 2019 roku nie wywołało jakichkolwiek skutków prawnych – o czym pozwany został poinformowany.

Powód wskazał, iż zgodne z załącznikiem nr 2 do umowy nr (...) z dnia 1 kwietnia pozwany zobowiązał się do zapewnienia ciągłości udzielenia świadczeń medycznych w oddziale. Negatywnie ocenia porzucenie przez pozwanego piastowanego stanowiska w niespełna tydzień, bez wyznaczenia jakiegokolwiek terminu umożliwiającego znalezienie osoby na zastępstwo.

W ocenie strony powodowej zachowanie pozwanego naruszyło standardy zarówno określone w umowie, jak również w Kodeksie Etyki Lekarskiej. Zgodnie z art. 2 wspomnianego Kodeksu powołaniem lekarza jest ochrona życia i zdrowia ludzkiego, zaś największym nakazem etycznym jest dobro chorego

Powód wskazał, iż w wyniku porzucenia przez A. K. (1) stanowiska koordynatora Oddziału Położniczo-Ginekologicznego i zaprzestania udzielenia podjętych świadczeń medycznych narażone zostało zdrowie i życie pacjentek szpitala. Placówka była zmuszona do kierowania nowych pacjentów do innych ośrodków leczniczych i z uwagi na niemożność zapewnienia im odpowiedniej opieki medycznej. Ponadto skutkowało to dezorganizacją pracy w oddziale oraz naruszeniem wizerunku jednostki leczniczej.

Ponadto wymierną szkodą finansową dla jednostki leczniczej był fakt skierowania przez pozwanego części pacjentek do drugiego szpitala w K.. W konsekwencji strona powodowa utraciła możliwość uzyskania stosownych świadczeń z wykonywanych usług medycznych.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu przyznał, że w dniu 1 kwietnia 2019 roku zawarł z powodem umowę nr (...) o udzielenie zamówienia na świadczenie zdrowotne. Pismem z dnia 24 października 2019 roku pozwany wypowiedział przedmiotową umowę ze skutkiem na 31 października 2019 roku. Zaprzeczył twierdzeniom powoda, że złożone przez niego oświadczenie było bezskuteczne i naruszało warunki zawartej umowy oraz ustawy o działalności leczniczej, Kodeksu Etyki Lekarskiej. Zaprzecza także, aby jego postępowanie naraziło zdrowie i życie pacjentek, że z jego winy doszło do trudności organizacyjnych w Oddziale. Pozwany zaprzeczył też twierdzeniom, że jego decyzja naraziła powoda na jakąkolwiek szkodę.

Pozwany podał, że w oświadczeniu z dnia 24 października jako przyczynę wypowiedzenia umowy wskazał sytuację osobistą.

Pozwany wskazał, że w § 20 umowy (...) określono przyczyny rozwiązania umowy. W katalogu przyczyn zagwarantowano szereg uprawnień powodowi, nie gwarantując pozwanemu analogicznych uprawnień. Stanowi to nieuprawnione uprzywilejowanie jednej ze stron umowy. Umowa została zawarta na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej.

Pozwany zaznaczył, że jego decyzja o zakończeniu współpracy była przemyślana. Wskazał, że podjął współpracę z powodem 1 kwietnia 2019 roku. Szpital (...) w P. od dłuższego czasu borykał się z trudnościami kadrowymi na oddziale położniczo-ginekologicznym. Pozwany podjął się pracy u powoda, ale okazało się, że wymaga się od niego pracy ponad ludzkie siły. Powód ustalał dyżury pozwanemu w takiej ilości, że pozwany nie miał możliwości odpoczynku, regeneracji. Takie działanie powoda było sprzeczne ze zdrowym rozsądkiem i stanowiło narażenie na niebezpieczeństwo utraty życia i zdrowia pozwanego oraz pacjentki będące pod jego opieką. Doszło nawet do sytuacji, w której to pozwany zasłabł w trakcie pełnienia dyżuru.

W ocenie pozwanego postępowania powoda, który wymagał aktywności zawodowej pozwanego ponad jego siły naruszało postanowienia łączącej strony umowy.

Pozwany wskazał, że zawierając przedmiotową umowę przeprowadził się do P. ze (...). Podjął wykonywanie obowiązków zawodowych u powoda i swoją przyszłość wiązał na stałe z P.. Pozwany podał, że wielokrotnie rozmawiał z dyrektorem Szpitala (...) na temat problemów kadrowych na Oddziale G.-Położniczym. Prosił o podjęcie działań w celu zatrudnienia większej liczby personelu medycznego. Pozwany rozmawiał w tej sprawie także wspólnie z dyrektorem szpitala i (...). Pozwany sam rozmawiał z Burmistrzem P. A. S..

Pozwany wskazał, że zgodnie z art. 93 ustawy o działalności leczniczej czas pracy pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych nie może przekraczać 7 godzin 35 minut. Jedynie w przypadkach uzasadnionych rodzajem pracy lub jej organizacją dopuszczalne jest przedłużenie dobowej normy pracy do 12 godzin. Powyższe zasady dotyczą pracownika wykonującego zawód medyczny. Pozwany wykonywał pracę na podstawie umowy cywilnoprawnej. Bez względu na formę wykonywania obowiązków zawodowych nikt nie może pracować ponad swoje siły, bez odpowiedniej ilości odpoczynku.

Pozwany wskazał, że zgodnie z art. 11 Kodeksu Etyki Lekarskiej lekarz winien zabiegać o wykonanie swego zawodu w warunkach, które zapewniają odpowiednią jakość opieki nad pacjentem.

Pozwany zaprzeczył, że kierował część pacjentek do szpitala w K.. Zaprzecza także, aby naraził powoda na szkodę.

Ponadto pozwany wskazał, że posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej, o czym powód miał wiedzę. Wobec powyższego powód powinien kierować swoje roszczenie do ubezpieczyciela.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 1 kwietnia 2019 roku pomiędzy Samodzielnym Publicznym Zakładem Opieki Zdrowotnej Szpitalem (...) w P. reprezentowanym przez dyrektora SP ZOZ M. S., a A. K. (1) doszło do zawarcia umowy nr (...) o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne. Umowa została zawarta na czas określony od 1 kwietnia 2019 roku do 31 marca 2024 roku.

W przedmiotowej umowie udzielający zamówienia powierzył, a przyjmujący zamówienie przyjął do wykonania udzielanie świadczeń zdrowotnych oraz koordynowania pracą oddziału Położniczo-Ginekologicznym Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej, a w wypadku wystąpienia potrzeby również w innych komórkach organizacyjnych udzielającego zamówienia.

Umowa powyższa mogła ulec rozwiązaniu w następujących przypadkach:

1. Z upływem okresu na jaki została zawarta;
2. Z dniem zakończenia przez udzielającego zamówienia świadczeń zdrowotnych będących przedmiotem umowy,
3. Wskutek pisemnego oświadczenia udzielającego zamówienie z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia w wypadku naruszania przez przyjmującego zamówienie postanowień niniejszej umowy, w szczególności;
 - a) Przeniesienia przez Przyjmującego zamówienia bez zgody Udzielającego zamówienia praw i obowiązków wynikających z niniejszej umowy na rzecz osoby trzeciej;
 - b) Stwierdzenia podczas czynności kontrolnych niewypełnianie przez Przyjmującego zamówienie warunków umowy bądź ich wadliwe realizowanie, a zwłaszcza ograniczanie dostępności udzielanych świadczeń zdrowotnych, ich zakresu lub zaniżanie jakości tych świadczeń;

c) Pobierania przez Przyjmującego zamówienie jakichkolwiek form odpłatności za wykonywanie w ramach niniejszej umowy świadczenia zdrowotne od osób trzecich;

d) Brak przedstawienia przez Przyjmującego zamówienie aktualnych okresowych badań lekarskich;

e) Brak przedstawienia przez Przyjmującego zamówienie aktualnej umowy ubezpieczenia OC [...];

4. Wskutek pisemnego oświadczenia udzielającego zamówienia, bez zachowania okresu wypowiedzenia w wypadku trwałej albo czasowej utraty przez przyjmującego zamówienie uprawnień do wykonywania zawodu lekarza lub w przypadku rażącego naruszenia przez przyjmującego zamówienie postanowień niniejszej umowy, a w szczególności:

a) Udzielenia przez Przyjmującego zamówienie świadczeń zdrowotnych w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka;

b) Pobierania przez Przyjmującego zamówienie odpłatności w jakiegokolwiek formie od osób trzecich za świadczenia zdrowotne w ramach niniejszej umowy;

c) Wskutek oświadczenia Przyjmującego zamówienie z zachowaniem siedmiodniowego terminu wypowiedzenia, w częściowego lub całkowitego braku płatności wynagrodzenia określonego w § 13 za okres co najmniej dwóch miesięcy;

d) Częściowego lub całkowitego braku płatności za okres jednego miesiąca, jeżeli zwłoka wynosi co najmniej dziewięćdziesiąt dni;

e) Zmniejszenie liczby osób udzielających świadczeń zdrowotnych na rzecz Udzielającego zamówienie, tego samego rodzaju co Przyjmujący zamówienie, poniżej wielkości określonej w § 1 ust. 3 niniejszej umowy i utrzymywanie się takiego stanu przez okres 45 dni.

5. Wskutek pisemnego, zgodnego oświadczenia stron umowy.

(dowód: umowa nr (...) k. 9-17)

W dniu 24 października 2020 roku A. K. (1) wypowiedział przedmiotową umowę ze skutkiem na dzień 31 października 2020 roku. Dyrektor SP ZOZ Szpitala (...) w P. M. S. nie wyraził zgody na rozwiązanie umowy w trybie porozumienia stron i wskazał, że umowa nie przewiduje innej formy rozwiązania umowy.

(dowód: pismo z dnia 24 października k. 18; pismo z dnia 31 października k.19)

Pismem z dnia 19 grudnia 2019 roku Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej Szpital (...) w P. wystosował do A. K. (1) przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 75 000 złotych tytułem naprawienia szkody spowodowanej niewywiązaniem się z zawartej umowy o udzielenie świadczeń zdrowotnych. A. K. (1) odebrał przedmiotowe pismo dnia 3 stycznia 2020 roku.

(dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 20-21; potwierdzenie odbioru k. 22)

A. K. (1) w czasie złożenia wypowiedzenia umowy posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej lekarza ubezpieczenia kosztów ochrony prawnej.

(dowód: polisa k. 95 oświadczenia do polisy k.96)

Po przyjęciu A. K. (1) na stanowisko koordynatora nie zwiększył się zakres świadczonych usług, nie wprowadzono nowych technik operacyjnych.

(dowód: zeznania świadka L. W. k. 111; zeznania strony M. S. k.130)

W trakcie obowiązywania umowy A. K. (1) ze Szpitalem (...) w P. prowadził on prywatną praktykę lekarską oraz miał podpisaną umowę o świadczenie dyżurów w okresie świąt oraz w godzinach nocnych na oddziale ambulatoryjnym. Umowę taką podpisał w 2019 roku.

(zeznania A. K. (1) k. 129v)

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy ocenić rodzaj umowy jaki łączyła powoda z pozwanym. Obecnie przeważa pogląd, że umowa o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne jest pozakodeksową umową nazwaną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2004 r., III CK 134/04, OSP 2005/6/79, także LEX nr 149113, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 11 grudnia 2012 r., I Aca 1059/12, LEX nr 1254430; Z. Kubot, Umowa o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne, Klemar Wrocław 2001; T. Zimna, Zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, Wolters Kluwer Polska Sp.z o.o. 2007, s.185-188; S. Molęda Szczególne warunki umowy o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne, Puls Medycyny, nr 15 (64) z dnia 3 września 2003 r.; R. Padrak udzielanie zamówień na świadczenia zdrowotne Finanse Komunalne 2006/12/36, także LEX nr 56755).

Za samodzielnym normatywnym typem omawianej umowy przemawia to, że ustawodawca w aktualnym stanie prawnym wystarczająco wyodrębnił zespół przepisów stosowanych bezpośrednio do tego rodzaju umowy. W szczególności określił jej nazwę, obligatoryjne elementy treści takiej umowy, cechy podmiotowe, sposób zawarcia i zmiany umowy.

Zakwalifikowanie przedmiotowej umowy jako pozakodeksowego typu umowy nazwanej mającej za przedmiot świadczenie usług wyklucza stosowanie do niej z mocy art. 750 k.c. przepisów o zleceniu, czy też innej umowy nazwanej z kodeksu cywilnego. Natomiast w zakresie nieuregulowanym ustawą o zakładach opieki zdrowotnej i wydanym na jej podstawie powołanym rozporządzeniem wykonawczym stosuje się przepisy kodeksu cywilnego.

Tak więc umowa o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne jest to umowa nazwana, która ma swoje źródło w przepisach pozakodeksowych i do której, tylko w przypadku braku wyraźnej regulacji szczegółowej, zastosowanie znajdują przepisy ogólne prawa zobowiązań.

W § 20 umowy nr (...) o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne zawartej między powodem, a pozwanym zostały określone przesłanki rozwiązania umowy. Ust. 4 pkt c, d oraz e opisuje sytuacje, w których przyjmujący zamówienie może wypowiedzieć przedmiotową umowę. Przesłankami wypowiedzenia są: częściowy lub całkowity brak płatności wynagrodzenia określonego w § 13 umowy za okres co najmniej dwóch miesięcy, częściowy lub całkowity brak płatności za okres jednego miesiąca, jeżeli zwłoka wynosi co najmniej dziewięćdziesiąt dni oraz zmniejszenie liczby osób udzielających świadczenia zdrowotnych na rzecz udzielającego zamówienie, tego samego rodzaju co przyjmujący zamówienie, poniżej wielkości określonej w § 1 ust. 3 niniejszej umowy i utrzymywanie się takiego stanu przez okres 45 dni. W ust. 5 zawarta jest również przesłanka pisemnego, zgodnego oświadczenia stron umowy.

Natomiast zgodnie z art. 27 ust. 8 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej umowa ulega rozwiązaniu:

- 1) z upływem czasu, na który była zawarta;
- 2) z dniem zakończenia udzielania określonych świadczeń zdrowotnych;
- 3) wskutek oświadczenia jednej ze stron, z zachowaniem okresu wypowiedzenia;

4) wskutek oświadczenia jednej ze stron; bez zachowania okresu wypowiedzenia, w przypadku gdy druga strona rażąco narusza istotne postanowienia umowy.

Tak więc przesłanki wypowiedzenia rozwiązania umowy określa ustawa i powinny mieć one odzwierciedlenie w postanowieniach umowy.

Powód wskazując art. 353¹ kc mówiący o tym, że strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie, ani zasadom współżycia społecznego, pominął fakt, że umowa zawarta pomiędzy nim, a pozwanym sprzeciwia się ustawie.

W ocenie Sądu pozwany mógł więc wypowiedzieć umowę za wypowiedzeniem, jednakże przyjął przy tym rażąco krótki okres (zaledwie 7 dni), tak więc wypowiedzenie to, zdaniem Sądu, nie mogło być skuteczne na dzień 31 października 2019 roku.

Należy bowiem zauważyć, że podmiotem ochrony, której prawodawca udziela wprowadzając do obrotu art. 27 ust. 4 pkt 8 ustawy z 2011 r. o działalności leczniczej jest pacjent, zaś ochrona polegać ma na przeciwdziałaniu sytuacji, w której z uwagi na rozwiązanie stosunku obligacyjnego przez kontrahenta podmiotu leczniczego pacjenci zostaną pozbawieni możliwości korzystania ze świadczeń. Należy uznać, iż przed nagłym zakończeniem wykonywania świadczeń przez przyjmującego zamówienie z jednej strony chroni możliwość wypowiedzenia umowy bez zachowania terminu wypowiedzenia jedynie w przypadku rażącego naruszenia istotnych postanowień umowy, z drugiej strony - w braku takiego rażącego naruszenia - interesy pacjenta są chronione właśnie przez stosowanie terminu wypowiedzenia, który jak należy wnioskować w założeniu umożliwić ma podmiotowi leczniczemu przeprowadzenie procedury pozyskania innego podmiotu, który świadczyć będzie usługi medyczne w takim zakresie.

Wyżej przedstawiona argumentacja, dotycząca wykładni art. 27 ust. 4 ustawy o działalności leczniczej prowadzi do wniosku, iż brak wskazania w umowie szczegółowych okoliczności uzasadniających wypowiedzenie umowy z zachowaniem terminu wypowiedzenia, nie wyklucza możliwości dokonania takiego wypowiedzenia, zaś dokonanego - nie czyni bezskutecznym. W realiach faktycznych sprawy niniejszej okoliczności te wskazują, iż wypowiedzenie złożone przez pozwanego A. K. (2) powodowi pismem z dnia 24 października 2019r. mogłoby być skuteczne - zgodne z uregulowaniami ustawy o działalności leczniczej, jednak wobec braku określenia w umowie okresu wypowiedzenia, Sąd przyjął, iż aby ochrona dobra pacjenta mogła być realna, okres wypowiedzenia powinien być analogiczny do okresu wypowiedzenia przez powoda, tak więc pozwany mógłby wypowiedzieć umowę z zachowaniem trzydziestodniowego terminu wypowiedzenia.

Na marginesie Sąd podkreśla, że nie można mówić o wypowiedzeniu z powodu rażącego naruszenia istotnych postanowień umowy. Już sam pozwany przy wystosowywaniu wypowiedzenia nie powołał się na tę przesłankę, a na „sytuację osobistą”. Natomiast powoływanie się na przepracowanie i pracę ponad ludzkie siły na polecenie powoda nie znajduje swojego odzwierciedlenia w materiale dowodowym. Należy wskazać, że to pozwany jako koordynator ustalał grafik dyżurów i dobrowolnie wpisywał się na listę po kilka dni z rzędu. Ponadto pozwany zawarł umowę o pełnienie dyżurów w tak zwanej „wieczorynce” – dyżury w święta i w porze nocnej oraz prowadził działalność gospodarczą. Nie sposób więc przyjąć, że był zmuszany przez powoda do „niewolniczej pracy” skoro w większości przypadków sam decydował o ilości i rodzaju swojej pracy.

Jak już wyżej wskazano za uznaniem umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej za umowę nazwaną przemawia szeroka regulacja w ustawie o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych treści tej umowy, sposobu jej zawarcia, dokładna charakterystyka podmiotów występujących w roli stron tej umowy, co wskazuje na prawną jej typizację. Typizacja ta została przeprowadzona w przepisach ustawowych i przepisach wykonawczych do ustawy, tworząc normatywny typ umowy. Ustawodawca wiążąco określił cechy umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej charakteryzuje kompleksowość ujęcia reglamentacji prawnej tworzącej właściwy dla tej umowy reżim prawny, wykazujący jej specyfikę i odmienność od ogólnego reżimu prawnego umów, jak i reżimu zbliżonych umów nazwanych (umowy zlecenia czy umowy o udzielenie

zamówienia na świadczenia zdrowotne z ustawy o zakładach opieki zdrowotnej - art. 35 u.z.o.z.). Stanowisko takie podzielił - jak się wydaje - Sąd Najwyższy podkreślając, że umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej jest umową nazwaną, uregulowaną w ustawie (wyrok z 10 grudnia 2004 r., SN, III CK 134/04, OSP 2005/6/79). Przepisy kodeksu cywilnego znajdują zastosowanie tylko w sprawach nieuregulowanych w ustawie o zakładach opieki zdrowotnej (obecnie - ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej) oraz rozporządzeniach wykonawczych. Zatem do roszczeń odszkodowawczych, które nie zostały w ustawie uregulowane ma zastosowanie art. 471 k.c.

Zgodnie z treścią art. 471 kc, dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Przesłankami odpowiedzialności kontraktowej są: poniesienie przez wierzyciela szkody, niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania przez dłużnika, związek przyczynowy między niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania przez dłużnika oraz możliwość przypisania dłużnikowi odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania.

Stosownie do reguły rozkładu ciężaru dowodowego z art. 6 kc, przy uwzględnieniu brzmienia art. 471 kc to na wierzycielu spoczywał ciężar dowodowy co do wymienionych pierwszych trzech przesłanek. Co do czwartej przesłanki istnieje domniemanie, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiada.

Szkoda obejmuje straty oraz utracone korzyści (art. 361 § 2 k.c.) i stanowi uszczerbek określony różnicą pomiędzy aktualnym stanem majątkowym poszkodowanego, a tym stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

Odnosnie inicjatywy dowodowej Sąd Rejonowy w Piszcu w pełni podziela ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego wyrażające się w tezie: „Rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.)” (vide wyrok Sądu Najwyższego z 17.12.1996r. w sprawie I CKU 45/96; podobnie również wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 21.10.2003r. w sprawie I ACa 516/03; wyrok Sądu Najwyższego z 07.10.1998r. w sprawie II UKN 244/98).

Na podstawie dowodów przedstawionych w niniejszej sprawie nie ma żadnych możliwości dokonania oceny, czy w ogóle powstała szkoda na skutek zawinionego działania pozwanego.

W rozpoznawanej sprawie powód nie udowodnił w żadnym stopniu, że doznał uszczerbku na majątku. Co prawda świadek K. W. zeznał, że po odejściu pozwanego znacznie zmniejszyła się ilość przyjmowanych pacjentów. Stwierdził, że pacjentki „poszły” za lekarzem prowadzącym, wskazał przy tym również, że po czasie pacjentki wróciły. Wycena NFZ za jednego pacjenta - poród miałyby wynosić około 3 600 – 4 000 złotych, jednak powód nie przedłożył na tę okoliczność żadnych dowodów. Powód nie wykazał również jaki jest konkretny dochód Szpitala w związku ze świadczeniem usługi dla jednego pacjenta. Nie wskazał także ile miałyby być pacjentek, które zrezygnowały z usług (...) szpitala oraz czy taka tendencja długo się utrzymywała (k.110). Ponadto świadek E. C. zeznała, że nie było takiej sytuacji, że jakkolwiek pacjentka chciała „iść za lekarzem”, gdy pozwany opuścił szpital (k.112). Podkreślenia wymaga fakt, że występujący w charakterze strony M. S. na rozprawie 18 listopada 2020 roku wskazał, iż istnieje miarodajny sposób na ustalenie ile pacjentek szpitala przejął pozwany po swoim odejściu (k.131). Nie przedłożył jednak żadnych analiz, statystyk czy wydruków z systemów. Ponadto świadek L. W. oraz strona M. S. wskazali, że po przyjęciu pozwanego nie zwiększył się zakres świadczonych usług, ani nie wprowadzono nowych technik operacyjnych (k.111, k. 130). Wobec czego można przyjąć, że szpital nie stracił specjalisty, który był nie do zastąpienia. Ponadto powód nie

przedstawił żadnych dowodów na to czy jakiegokolwiek operacje lub zabiegi musiały być przełożone bądź odwołane ze względu na odejście pozwanego oraz ile miałyby być takich sytuacji.

Tym samym, wobec nie udowodnienia przez stronę powodową poniesienia szkody Sąd powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w oparciu o § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) oraz art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W tym przypadku jest to kwota 3600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz kwota 17 zł tytułem zwrotu opłaty uiszczonej od udzielonego pełnomocnictwa.